

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 22 грудня 1984 року

№ 152 (3503).

Ціна 2 коп.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

РЯДОК У РАПОРТ

Трудові колективи області відзначають тиждень Вахти пам'яті, присвячений історичній бригаді, яка брала участь у визволенні нашої Батьківщини від німецько-фашистських загарбників, успішним виконанням завдань 4-го року п'ятирічки. По-ударному працюють трудівники вуглерозрізу «Морозівський» виробничого об'єднання «Олександріввугілля». З початку року тут додатково до плану видано більш як 50 тисяч тонн вугілля, вивезено у відвали майже 4 мільйони кубометрів породи.

Працювати з випередженням графіка, здавати продукцію високої якості — таке зобов'язання взяли члени бригади формувальників Василя Каюка з ливарного цеху ковкого чавуну виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка». Кожного трудового тижня тут виробляється на 20—30 процентів лива більше, ніж передбачено планом.

На три проценти при зобов'язанні 1,2 підвищили з початку року продуктивність праці в колективі Знам'янського локомотивного депо. Значно знизжено при цьому собівартість ремонтних і експлуатаційних робіт. Колектив депо заощадив більше 100 тисяч карбованців. Багато робітників переглянули свої соціалістичні зобов'язання і дали слово на честь 40-річчя Великої Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні і 115-ї річниці з дня народження В. І. Леніна співпрацювати з п'ятирічними завданнями до 22 квітня.

Наш кор.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної бригади токарів механо-складального цеху № 2 ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратуті (бригадир Микола Дрозд, групкомсорг Юрій Матієнко).

Втілюючи в життя рішення XXVI з'їзду партії, наступних Пленумів ЦК КПРС, керуючись настановами, що містяться в промові Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша К. У. Черненко на засіданні Політбюро ЦК КПРС 15 листопада ц. р., готуючись гідно зустріти XXVII з'їзд партії, ми взяли на 1985 рік підвищені соціалістичні зобов'язання:

— завершити виконання завдань одинадцятої п'ятирічки до 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні;

— випустити продукції понад план на суму 150 карбованців. Всього — на 8180 карбованців, в тому числі:

а) до 115-ї річниці з дня народження В. І. Леніна — на 950 карбованців;

б) до 40-річчя Перемоги — на 1200 карбованців;

в) до дня відкриття XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві — на 2200 карбованців;

— перевиконати план підвищення продуктивності

праці на 20 процентів, знизити собівартість продукції на 0,5 процента, зекономити 300 карбованців;

— за рахунок раціонального використання матеріалів та електроенергії зекономити 200 кілограмів чорних металів, відпрацювати на цій сировині 2 суботники;

— впровадити у виробництво рацпропозицій з економічним ефектом не менш як на 1500 карбованців;

— усім членам бригади освоїти суміжну спеціальність слюсаря-ремонтника;

— кожному членові бригади відпрацювати в підшефному колгоспі «Росія» Кіровоградського району 16 людино-годин;

— добитися присвоєння бригаді звання «Колектив комуністичної праці».

Викликаємо на змагання колектив бригади токарів механічного цеху (бригадир В. Д. Лапіно).

Соціалістичні зобов'язання обговорені і прийняті на загальних зборах КМК 12 грудня 1984 року.

Я КОСЬ одна олімпійська чемпіонка говорила, що відтоді, як вона завоювала цей високіший і почесний титул, хлопцям і дівчатам із її рідного села вершини спортивного Олімпу не здаються чимось нереальним.

Але, погодьтеся, в наш час з'явився розрід професій, про які мріяти особливо не треба. Вони земні, реальні. І завжди потребують молодих працьовитих рук. Я не люблю, коли їх називають сучасним словом «непрестижні». Більше того, вважаю блюзнірством, коли до розряду так званих непрестижних професій відносять, скажімо, деревні, як світ, заняття: вирощувати хліб, доїти корів, доглядати сади...

Можливо, й Алла, як усі дівчатка в певному віці хоч кілька днів бачила себе в майбутньому знаменитості. А можливо, й ні. Дівчинка виховувалась у трудовій сім'ї, без розкошів і обивательських уявлень про «красиве життя». Обновам раділа, як і кожна. Дорослішаючи, все частіше почала зупинятись біля дзеркала. Крутнеться на каблучках раз-друге і від задоволення усміється. Очепячена заблищати, на щічках заграє рум'янець. Сховає задоволений усміх в устах і мама: «Гарненька у мене донечка», а замість того вдавано суворо кине: «Ну, годі вертатися». Проте Алла знає, що суворість мамина в цю хви-

лину несправжня, і від того ніяковіє ще більше. — Ну, то мені вже пора, — каже Марія Кирилівна, залишається вдома за господарку.

— Що тут господарювати? — заперече дочка. — Я краще з тобою на ферму піду...

Так було ще пір року тому. А зараз Алла Олександрівна разом із мамою щодня йдуть на ферму удвох, перекла-

Хоч в основному, якого ніяковіє ще більше. Спочатку працювала підмінною дояркою, а потім і для неї знайшлася група. Відстала або неперспективна, як тут кажуть. Та досвідчені доярки велику надію поклали на молодість і завзятість. І не помилились. За короткий час Алла добила високих надій — близько 3000 кілограмів молока на ко-

сьогодні щодоби в середньому по 8,5 кілограма молока на корову — один із кращих показників у районі. Дванадцять доярок відділка уже перекрили три тисячі рублів, а лідер соціалістичного змагання Ольга Кирилівна Козаченко — чотири тисячі. Отже, працювати в такому колективі цікаво і почесно. Здоровий дух суперництва заохочує. Тож не

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА ОБЛАСНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

«А ТИ — ЗМОЖЕШ...»

даючи хатні турботи на менш ніж на півроку. Звичайно, спочатку переживала — хотілося довести колегам, що покладатися на молодість — виграшна справа. Водночас підтягували показники старших доярок Л. І. Рак, Г. К. Білецької, Н. Я. Кримської, О. К. Козаченко, мамині. Перший місяць щодня підходила до Алли завідувача фермою О. І. Тернової: «Ну, як?», і не чекаючи відповіді, тут же підбадьорювала: «Все буде добре!».

Кожен, хто знає Аллу, скаже: «Трудючись дівчинка, старанна». На фермі вона давно своя, тому ніхто не вважав її тут новачком. Як ніхто і не дивувався, що Алла не поїхала до міста, а залишилась працювати в селі. Хоч не так багато її однокласників вчинили так.

Ферма, на якій працює Алла Олександрівна, надовго

дивно, що уже сьогодні окремі тварини в Алліній групі дають до 30 кілограмів молока щодня.

Іншої роботи для себе вона поки що не мислить. Звичайно, треба вчитись далі, і такий задум у Алли є. Але вчитись такої справи, щоб прикласти свої вміння тут, удома, де вона сьогодні так потрібна. Влітку вона спробує вступити до Київської сільськогосподарської академії.

— Хотіла б бути знаменитостю? — не втрималась все-таки від провокаційного запитання.

Дівчина відповіла подорожньому розсудливо: — Усі не можуть бути космонавтами, вченими, акторами, спортсменами. Комуś треба робити і просту, звичайну роботу... А знаменитості людини робить її справа. Здорове самолюбство підказує: «Ти зможеш, треба тільки захотіти...».

Л. БОРИСОВА.

Олександрівський район.

Значна роль по організації дієвого соціалістичного змагання серед молоді належить комсомолу. Соціалістичні змагання КМК токарів ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратуті, де бригадиром М. Дрозд, читайте на 1 стор.

І починаються дні фестивалю. Про щоденні колективи області у «Молодий комуніст» читайте на 2 стор.

У нас в гостях народний артист Грузії Вахтанг Нікабідзе (4 стор.).

Посвячення у професію

Святково прикрашений лекційний зал обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської. Кидается в очі гасло: «Привіт молодому поповненню!». Тут же — газета з фотографіями вивучивших сьогоднішнього свята і ширими побажаннями. А поряд і вони самі — дев'ять випускників Харківського і Київського інститутів культури. Того дня їх посвячували в професію бібліотекаря. До молодих колег звернувся ветерани праці Ф. І. Наливайко та Г. К. Халещук, які розповіли про історію бібліотеки, її трудові традиції, про розвиток бібліотечної справи на Кіровоградщині, побажали молоді успіхів у роботі.

Потім у виконанні працівників бібліотеки прозвучала пісня, написана спеціально до цього дня читачем бібліотеки. З наступними словами та широкими побажаннями вступила директор Л. І. Демешенко. Вона вручила молодим трудові книжки і книги про Кіровоградщину, а секретар партійної організації В. А. Козлова — посвідчення бібліотекаря. Новачки у той день поклялися не шкодувати сил для роботи.

Н. ЗАРУБЕЙ,
бібліотекар обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської.

СПРАВЖНЯ ШКОЛА ПАТРІОТИЗМУ

АЛЖІР, 20 грудня. (ТАРС). Тут відкрилась національна конференція, присвячена підсумкам проведеної в країні кампанії добровільної праці молоді. Член Політбюро, керівник постійного секретаріату ЦК партії ФНВ М. Ш. Мессадія, який виступив на конференції, підкреслив, що цей молодіжний рух став справжньою школою патріотизму.

Понад 700 тис. юнаків і дівчат протягом року допомагали фелахам у збиранні врожаю та підготовці до нової сівби, посадили більш як 15 млн. саджанців дерев, працювали на промислових підприємствах. В результаті добровільної праці на 4 тис. га збільшилась площа садових господарств, на 420 км зросла довжина іригаційної мережі. Учні ліцеїв і вузів з власної ініціативи виїжджали у віддалені райони АНДР, де навчали доросле населення грамоти, допомагали в організації системи охорони здоров'я.

Недавно в обласній лікарні відбувся другий тур конкурсу медичних сестер, в якому взяли участь 18 працівниць цього лікувального закладу. Переможницею стала Людмила РУДОМЬОТКІНА (на знімку в центрі). Разом з нею кращими визначили медсестри Ірина ЛИСЕНКО, Ольга ЛАВРУСЕНКО, Валентина ПЕТЛІНА, Тетяна ВІВКОЖА. Конкурс став для дівчат ще одним ступенем підвищення професійної майстерності.

Фото І. КОРЗУНА.

САЛЮТ, ФЕСТИВАЛІ

XII МОСКВА 1985

ГОРТАЮЧИ
ФЕСТИВАЛЬНІ
СТОРИНКИ

Слово «фестиваль» ми чуємо і говоримо тепер щодня. Щодня тіснішають

ряди молодих борців за мир і солідарність, за дружбу між народами планети.

Ось і робота нашого клубу інтернаціональної дружби спрямована сьогодні на гідну зустріч XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Кідиці вивчають історію молодіжного фестивального руху, прагнуть більше дізнатися про життя ровесників за рубежем. До нас усе частіше надходять листи з братніх соціалістичних країн.

Зароблені під час літньої трудової чверті кошти ми перерахували у фонд XII Всесвітнього фестивалю.

А. ДІДЕНКО,
учень Олександрівської середньої школи № 2.

КОЖЕН
УЧАСНИК
ЗНАЄ...

Зовсім небагато лишилося до фестивального року — 1985-го. В останні дні 1984-го від комсомольців Маловісківського району продовжують надходити кошти у фонд фестивалю, зароблені під час комсомольсько-молодіжних суботників. Вже 400 карбованців перерахували спільчани злинського колгоспу «Первое мая», майже по 300 — комсомольці колгоспів «Побе-

да» (с. Оникієве), «Родина» (м. Мала Виска)... На різних роботах працювали молоді — у майстернях, біля станків, на фермах. Кожен учасник суботників усвідомлював, що він трудиться для Всесвітнього фестивалю молоді, — тобто заради зміцнення миру на Землі, заради щастя всіх людей планети.

На запитання, яким вони уявляють фестиваль, юнаки та дівчата Малої Виски і району відповідають одностайно: «Це має бути свято молодості, радості і дружби».

В. ТІЛЬНОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Великою повагою й довірою односельчан користується молодий комуніст Тетяна Каразей, яка працює головним диспетчером колгоспу «Зоря комунізму». Вже 9 років минуло відтоді, як жителі села Надлаш, що в Новоархангельському районі, обрали Тетяну вперше депутатом сільської Ради. З тих пір її обирали знову й знову. З роками депутатської діяльності прийшов до Т. Каразей досвід, та у стосунках із людьми вона залишилася такою ж, як і була — чуйною, доброзичливою, готовою допомогти...

На знімку: Т. КАРАЗЕЙ на своєму робочому місці. Фото В. ГРИБА.

У нашому селі Соколівському, яке знаходиться всього за кілька кілометрів від Кіровограда, залишається багато молоді. Але так було не завжди. Лише два роки тому комсомольська організація господарства нараховувала близько сотні членів ВЛКСМ. Нині близько ста. Чим пояснити таке різке зростання рядів спільчани? Якщо відповісти коротко, то скажу так: ми створили молодим хороші побутові й соціально-культурні умови.

Уже помічено, що міграція юнаків і дівчат із села до міста відбувається нині не так бурхливо, як раніше. Навпаки, чимало вчорашніх випускників, спробувавши міського життя, повертаються до рідної оселі, до землі, на якій виростили. Сільського жителя тепер уже не здивуєш ні кольоровим телевізором, ні легковою автомашинкою. Той, хто, як кажуть, дбає, той і має. Рівень життя між містом і селом потроху вирівнюється, але все ж таки у мешканців останнього проблем більше. Ім теж хочеться ввечері пройтися до Паладу культури, причому не стежечками, обминаючи брудні калюжі, а тротуарами, теж хочеться взяти у бібліотеці цікаву книжку чи підручник (заочників у нас чималенько).

Сільська молодь хоче мати і дискотеку, їздити на екскурсії, тобто, щоб усе було як у місті. Тоді їм нема чого туди й поспішати.

От саме такі запити людей бере до уваги правління при вирішенні питань поліпшення умов життя і відпочинку трудівників. На початку вісімдесятих років у нас з'явилася можливість підвести до кожного будинку природний газ. Колгосп повністю закупив обладнання, за його кошти були прокладені газопроводи по вулицях, тобто за ці роботи члени колгоспу не заплатили жодної копійки.

Майже перед кожним юнаком чи дівчиною, котрі залишаються у нашому колгоспі, постає питання житла. Поки неодружені, то ще нічого, а коли з'являється сім'я, тоді вже треба щось думати. На перших порах можна пожити у батьків, однак молоді хочуть самостійності. І це зрозуміло. Тим, хто бажає будуватися, із радістю ідемо назустріч, бо вважаємо, що якщо серйозно за цю справу взялися, значить пустити міцне коріння на рідній землі. Крім цього, господарство зводить двоповерхові шістьнадцятиквартирні будинки. Три з них уже заселені, четвертий буде урешті. Житлова проблема вирішується, та разом з тим з'являється інша. Хоч і селяться трудівники в багатоквартирні будинки, однак хочуть мати город, підсобне господарство. Якщо з першим усе вирішується простіше, бо

город дають кожній сім'ї по можливості недалеко від дому, то з підсобним господарством є труднощі. Звичайно, біля кожного з будинків є невеликий сарай, але ось живність... Ходять по подвір'ю кури чи качки, а корову не завжди є куди поставити. Це може призвести до того, що відвикатимуть потроху молоді від господарських турбот, а я вважаю, що неприпустимо жити в селі і їздити до міста за молоком. Тобто, як ми кажемо жартуючи, треба, щоб сільські люди жили не

порядок дня, як у теплиці, бо земля вимагає не погодинної роботи, а постійної. І наші комсомольці-хлібороби це добре розуміють. Кожного року колективи тракторних бригад і автогаража поповнюються молоддю змінною. Хлопці йдуть сюди охоче, бо знають, що їх тут не примусять, як подекуди, гайки заручувати. По можливості виділяємо їм нову техніку. Відразу після армії сім'я за кермо МТЗ-80 Олександр Кондратюк. Новенький МТЗ-52 одержав у цьому році Аркадій Гайков. Нині хлоп-

тваринництві. На трьох молочнотоварних фермах молоді доярки по пальцях перерахуєш. До того ж тільки одна з них комсомолка. Думаю, це докір і нашому комсомольському секретареві Юрію Дудиченку. Хоч і недавно працює Юрій на цій посаді, однак це з нього вини не знімає: потрібно щоденно активізувати роботу з неспівковою молоддю, бо вона, чого гріха тайти, частенько випадає з поля зору комсомольського активу. В порядку експерименту хочемо запровадити на МТФ

ПОРУЧ
СТАЮТЬ СИНІ

СЕЛО І МОЛОДЬ

ПРО ПРОБЛЕМИ ЗАКРІПЛЕННЯ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ НА СЕЛІ РОЗДУМАЄ СЕКРЕТАР ПАРТКОМУ КОЛГОСПУ «УКРАЇНА» КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ М. Д. БРИНЗА

над землею (маються на увазі багатопверхові будинки), а на землі. Якщо ж говорити серйозно, то маємо намір зводити тільки індивідуальні будинки. Для сільської місцевості вони найбільш прийнятні.

Із 96 спільчани, які стоять на обліку в нашому господарстві, 35 працюють у тепличному комбінаті, який вирощує овочі для міста. Тут же створений комсомольсько-молодіжний колектив тепличниць, та й увесь комбінат можна назвати молодіжним, бо основна маса працівників — віком до тридцяти років. Робочий день у тепличницях з восьмої ранку до п'ятої вечора, у суботу до двох годин, а неділя — вихідний. Як бачимо, години роботи майже співпадають з міськими, але це у до- або післясезонний період. Коли ж настає гаряча пора збирання вирощеного врожаю, тоді не до вихідних. Гордістю КМК стали Олександр Кабак, Ніна Гордєва, Раїса Давидова, які зібрали з кожного квадратного метра відповідно 25,3, 24,3 і 23,5 кілограма огірків. О. Кабак занесена на колгоспну і районну комсомольську Дошки пошани.

На тепличному комбінаті у нас працюють цілі династії. Приміром, минулої весни повернувся з лав Радянської Армії Олексій Покартенко. Влаштувався на комбінат слюсарем. Тут же оператором газових котлів трудиться його мати, а лаборанткою — братова дружина Добре відомі тут і сім'ї братів Василя та Михайла Турицьких. Третій брат Віктор працює водієм господарства, а дружина слідом за іншими невістками прийшла на комбінат.

Проте не скрізь ми можемо встановити такий роз-

ці підвозять корми на молочнотоварну ферму першого відділку. Водіями працюють Олексій Шевченко, Олександр Місєєв, Леонід Доронін, Микола Шваренко. У них теж немає приводу ображатися за неувагу на правління колгоспу, бо автомашини, ключі від яких юнакам були вручені, не так давно зійшли із заводських конвеєрів.

Ще одна проблема стоїть перед керівництвом господарства. Дуже мало у колгоспі місцевих спеціалістів, в основному це приїжджі люди. А для села така ситуація, вважаю, ненормальна, бо не завжди учорашні випускники технікумів і вузів, які приїхали до нас за призначенням, приживаються — їх теж у рідні краї тягне... Тож потрібні свої зоотехніки, агрономи, інженери. Тому щороку за направленням господарства йдуть навчатися у професійно-технічні училища та середні спеціальні навчальні заклади хлопці і дівчата. Чимало з них уже повернулося до нас із дипломами. Це ветфельдшер Віктор Хіміч, головний ветлікар Микола Штомпель, котрі закінчили Компаніївський ветеринарний технікум, бухгалтер Надія Руденко (Кіровоградський технікум механізації сільського господарства) та інші. Причому і Микола, і Надія, і обліковець тракторної бригади першого відділку Микола Панчук заочно здобувають вищу освіту у сільськогосподарських вузах. Думаю, що саме така форма навчання найбільш зручна для наших студентів, бо одержані в аудиторіях теоретичні знання закріплюються на практиці безпосередньо на робочому місці.

Гострих питань чимало і в

першого відділку двозмінну роботу. Це і полегшить роботу доярки, і гадаємо, стане стимулом до залучення молодих на ферми. Бо ще не все ми зробили сьогодні для того, щоб дівчата поповнювали ряди доярки.

Не секрет, що тільки пізньої осені, коли спадає напруга сільськогосподарського року, у хліборобів з'являється можливість побувати у туристичних поїздках, на екскурсіях. На такі заходи правління колгоспу грошей не шкодує. Ось і недавно група трудівників поїхала у Корсунь-Шевченківському. Плануємо поїздку у музей села Красногір'я Голованівського району, де діяла підпільна комсомольська організація «Спартак». Для колгоспних передовиків будуть організовані тиждень екскурсії у Москву і Ленінград. Це все безплатно.

Турбота про сільського трудівника дає відчутні результати. З кожним роком усе більше молодих, не вагаючись, подають заяву до колгоспу. А що вони, власне, втрачають, якщо не помісяцькі зарплати, і газ ося природний підвели, та й у зарплаті не програють. Хочеш поїхати до Кіровограда — будь ласка, через кожну годину курсує приміський автобус.

Той, хто народився для села, у кого душа змалечку прикипіла до рідних місць, нікуди не динеться від отєї нестримної тяги до землі-годувальниці. І тому я не здивуюся, коли завтра ще один юнак чи дівчина прийдуть із заявою «Прошу прийняти мене у члени вашого колгоспу...».

с. Соколівське, Кіровоградський район.

Працювала в нашому колективі геологів сиромна людина. І ніхто з нас не знав, що в роки Великої Вітчизняної війни вона була бійцем «невидимого фронту», неодноразово дивилася у очі смерті, виконуючи відповідальні завдання Центру.

ПОДВИГ
РОЗВІДНИКІВ

Перші дні війни. Район Кенігсберга. Завдання загону особливого призначення, яким командував Дмитро Гончаренко, полягало в тому, щоб загнати у тил ворожих військ, вивчити їх дислокацію, нові види озброєння. В його групі всі добре знали німецьку мову.

Дехто, використовуючи документи гестапівців і есесівців, влаштувався в фашистські установи. Ні яких зв'язків із партизанськими загонами не було, за винятком білоруського загону Кисельова. Секретні матеріали доставляв у Москву спеціальний кур'єр-зв'язковець.

...1944-й. Район розташований гітлерівської групи армій «Центр». Група Гончаренка отримала шифровку про прибуття до Вітебська резервного корпусу, в складі якого були танкові частини і мотопіхота. Розвідники Гончаренка мали з'ясувати їх функції. Крім секретних розвіданих, потрібно було взяти ще й «языка» — офіцера зі штабу корпусу, котрий міг би підтвердити правильність даних і розповісти про плани фашистського командування. Для виконання цього завдання загін докладе максимум зусиль.

Незабаром Гончаренку стало відомо про час і місце, де буде проїжджати автомашина командира оперативного загону 91-го корпусу ворожої армії. Вдвоє усього шляху фашисти поставили групи прикриття. Окрім цього, автомашину супроводила ще група посиленої охорони.

Оскільки паролі німецьких груп прикриття розвідникам були відомі, Гончаренко, в свою чергу, ор-

ганізував таку ж групу і виставив її на автостраді. Ось і довгожданий лімузин. Офіцер «загону прикриття» — радянський розвідник — подав умовний знак, і коли лімузин зупинився, попросив пред'явити документи. Бо потрібно було з'ясувати точно, чи це той штабний генерал, якого чекали розвідники. Справжня група прикриття трохи відстала і кожної хвилини могла з'явитися. Вихопивши із рук генерала портфель з документами, офіцер несподівано заявив: — Пане генерал, будьте розсудливим. Вирішуйте, що краще для вас: життя чи смерть?

— Що це означає? — генерал вихопив пістолет... Коротка сутичка. Але особиста зброя генерала, його ад'ютантів була заряжена холостими патронами.

Зупиняючи машину, генерал не мав сумніву, що перед ним відвірна група прикриття, він, безумовно, не знав, що офіцер, який їх супроводжував, радянський розвідник. Саме йому вдалося підміняти бойові патрони.

Чинити опір було марно. Генерал вибрав життя, про що миттю передали на проміжний «маяк». Охорона, яка тільки-но під'їхала, генерал запропонував рухатися попереду. А через кілька хвилин машина генерала завершила до лісу, де «високого гостя» чекав інший автомобіль. Подальший шлях був такий небезпечним: непрохідні болота, переслідування, перестрілки... Так був захоплений у полон німецький генерал Отто Шульц разом із секретними документами. В Москві він повідомив про відомості Ставін важливі для фашистського корпусу до контрнаступу.

Почалася операція наших військ під кодовою назвою «Багратіон». Вона вивела з ладу кілька загонів. Д. Я. Гончаренко прибув до Москви. Йому вручили нагороди за всю війну — орден Олександра Невського, два ордени Червоного Прапора, ордени Вітчизняної війни І і ІІ ступенів, Червоної Зірки та кілька медалей.

Така ця людина — Дмитро Якович Гончаренко, буринський геологорозвідвальної експедиції, котрий працював багато років поруч з нами в Маловісківському районі.

Нині Д. Я. Гончаренко — на пенсії.
А. ГОНЧАРЕНКО,
старший інженер-технолог геологорозвідвальної експедиції.

Старт

ОНИКІЄВЕ — СЕЛО СПОРТИВНЕ

Президія обкому профспілки працівників сільськогосподарства та оборада «Колоса» підбили підсумки огляду конкурсу на краще за розвитком фізичної культури і спорту серед населення села. Першою грошовою премією та почесною грамотою обкому профспілки відзначено

село Оникієве Маловисківського району, другою — с. Кірове Долинського, третьою — с. Соколівка Кіровоградського району. В цих населених пунктах залучено до занять фізкультурою і спортом найбільш хліборобів, тваринників, школярів, цілеспрямовано впроваджується в дію

комплекс ГПО, систематично проводяться спартакіади змагання, турніри між командами виробничих бригад і дітей. При підбитті підсумків конкурсу бралася до уваги і те, як на місцях дбають про будівництво нових та експлуатацію наявних спортивних баз, як поставлена робота по пропаганді фізкультури і спорту.

К. КОЛІСНИК,
завідуючий організаційним відділом оборади «Колоса».

ЗАПИТАННЯ — ВІДПОВІДЬ

ВАГА ТІЛА ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЗРОСТУ?

Чи завжди вага тіла людини залежить від зросту, віку, статі? Як визначити, яка вага для даної людини оптимальна? На ці запитання просять відповісти члени групи «Здоров'я», що створена в колективі фізкультури колективу «Мир» Гайборонського району.

У наступному році під рубрикою «Пост «Здоров'я» ми спробуємо відповісти на запитання читачів більш широко. Медики, фізкультурні працівники порадять, як позбутись зайвої ваги тіла, виходячи з норм харчування, з допомогою фізичних апаратів.

А нині ми подаємо розроблену Академією медичних наук СРСР таблицю, в якій вказана допустима маса тіла відповідно до зросту і віку чоловіків і жінок до 39 років:

Зріст	Вік	
	Чол.	Жін.
20—29 рр.	Чол.	Жін.
150	51,3	48,9
152	53,1	51,0
154	55,3	53,0
156	58,5	55,8
158	61,2	58,1
160	62,9	59,8
30—39 рр.	Чол.	Жін.
162	64,6	61,6
164	67,3	63,6
166	68,8	65,2
168	70,8	68,5
170	72,7	69,2
72,7	69,2	77,7
77,0	74,2	72,8
77,0	77,5	74,3
79,9	78,8	76,8
82,4	83,0	78,2
83,9	85,1	80,9
87,7	87,2	83,3
89,4	89,1	85,5
91,0	91,2	87,7
94,4	93,8	89,9
95,6	95,8	91,1
97,1	97,1	92,3
99,5	99,5	95,6

Відкрита традиційна першість області з класичної боротьби на призи чемпіона світу нашого земляка Д. Г. Посунька три дні проходила у Будинку фізкультури виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка». На килимах своє вміння демонстрували понад 190 юнаків із сімнадцяти команд Кіровоградщини, Курська, Полтави, Кременчука, Очакова, що на Херсонщині, Червоногвардійська Кримської області, Черкас та Жовтих Вод, що на Дніпропетровщині.

Переможцями в своїх вагових категоріях стали кіровоградці А. Тертичний, А. Бадіян, І. Кемельман; А. Скрипник з Новомірограда, новоукраїнець О. Трубенко; І. Пяткевич із Червоногвардійська; С. Андреев, Г. Кокунов та А. Абзалов з Очакова; А. Раєнко з

КЛАСИЧНА БОРТЬБА

На приз імені Данила Посунька

Кременчука; Р. Мурашкін з Курська; черкашани А. Богатирьов та О. Кононенко.

У командному заліку найвища сходинка дісталася нашій землякам — борцям збірної команди обласного відділу народної освіти.

Нагородили найсильнішим (дипломи обласного комітету з портретом чемпіона світу і цінні подарунки) вручив головний суддя змагань — вилуч прощального борця, майстер спорту Анастолій Посунько.

В. ТЕРВЕРДОСТУП.

На знімку: переможці турніру. Фото В. ЧЕРДІНЧЕНКА.

Лекцію читає шахіст...

У дні Тиждня шахів і шашок у Кіровограді гостинно відкриті двері шахові клуби ДСТ «Спартак», тресту «Кіровоградськбуд», «Дебют», шахові кімнати ДСТ «Авангард», спортивних клубів «Буревісник», «Авіатор». Тут було влаштовано різноманітні змагання з шахів і шашок, лекції і сеанси одночасної гри, товариські зустрічі і конкурси.

Переможцем традиційного бліц-турніру з шахів на приз парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна, який проводився в шаховому клубі ДСТ «Спартак», став десятикласник СШ № 19 кандидат у майстри спорту Ігор Волков.

Цікава товариська зустріч на 10 дошках відбулась між шахістами «Гід-

росили» та «Друкмашу». Перемогли шахісти «Друкмашу».

Масові змагання проходили на «Червоній зірці». В заводській спартакіаді перемогли шахісти відділу головного технолога. Майстер спорту з шашок Анастолій Куліш прочитав для робітників і службовців лекцію і дав сеанс одночасної гри на 20 дошках.

У змаганнях на першість області серед жеків, де взяла участь 18 команд, перемогли представники жеку № 1 м. Кіровограда.

Прочитав цікаву лекцію про творчість чемпіона світу з шахів А. Карпова і влаштував сеанс одночасної гри на 20 дошках для студентів КІСМУ кандидат у майстри спорту Юрій Піраєв.

Г. ДУБІВКА.

Я НЕ СТАВИВ собі за мету оцінити роботу обласної ради ДСТ «Буревісник» за останні 2—3 роки і визначити його місце серед інших товариств і відомств. Це лише спроба простежити, як останнім часом розв'язуються деякі проблеми масовості і майстерності в студентських колективах фізкультури.

З матеріалів недавньої обласної звітно-виборної конференції «Буревісника» видно, що голова оборади М. Е. Фукс і делегати мало вдавалися до рапортів про досягнення, здебільшого була критика і самокритика.

Деякі цифри ніби викликають оптимізм: якщо, наприклад, у 1982-му було підготовлено 97 першорозрядників і 21 кандидат в майстри, то в цьому році 147 і 30, якщо на той час було 2382 спортсмени масових розрядів, то те-

підготовку спортсменів вищого класу внесли тренери А. Циганенко (велосипед), М. Гасман (спортивна гімнастика), В. Бикова (художня гімнастика), С. Ольшеський (гандбол), В. Дубін (баскетбол), В. Завражний (настільний теніс).

І все ж у збірних області вихованців «Буревісника» ще дуже мало. Чому ж не зростає їхня майстерність? Бо перед тренерами і спортсменами не ставиться конкретне завдання на досягнення певної результативності, тренери не ведуть зі спортсменами належної роботи — навіть провідні спортсмени не тренуються щодня. Бо немає вимогливості з боку кафедр і спортклубів. І в значній мірі справді шкодить те, що в колективах не створено належного мікроклімату для плідної роботи спортсменів, які за рівнем спор-

області (де працюють випускники факультету), формально ставляться до введення в дію комплексу ГПО. Як навчили студента в інституті, так і він учить тепер своїх вихованців. Точніше, не вчить, а відбуває уроки. Саме тому ми тепер не можемо сказати, що є такий молодий інженер, який закінчив КІСМ і захищає честь колективу фізкультури на районних чи обласних турнірах, тренує на громадських засадах команду багаторобців ГПО. Тому й прикро, що серед лідерів фізкультурного руху на місцях мало випускників педінституту і КІСМУ.

Може, хоч за місцем проживання студентів є зрушення в організації спортивно-масової роботи? В студентському містечку КІСМУ обладнано спортивні майданчики, встановлено нестандартне обладнання. Однак досі в гуртожитку немає спортивних кімнат, ніяк тут не завершать будівництво «Стежки здоров'я», типових ігрових майданчиків. А ось спортклуб педінституту (голова С. Коваленко) й досі не спромігся розширити рамки своєї діяльності, взявши на себе організацію оздоровчої роботи в гуртожитках. Біля них відсутні навіть примітивні спортивні споруди. У програму спартакіади «Здоров'я» спортклуб педінституту передусім включив змагання з шашок і шахів, а не туристичні походи, турніри багаторобців ГПО, рухливі ігри.

Є проблеми, що активісти «Буревісника» можуть розв'язати, як кажуть, сімейно, в своєму колективі: коли принципово поставлять вимогу перед тренерами, кафедрами фізвиховання, якщо визначать чіткі орієнтири своєї діяльності спортклубу, залучивши до справи громадський актив.

А як бути вихованцям «Буревісника», котрі займаються велоспортом? Оборада протягом двох років не може придбати жодної гоночної веломашини.

«Буревісник» бідний не тому, що в нього немає сил і коштів для розгортання спортивно-масової роботи. Тут інше. Не створили умов для тренера — і він перейшов в інший колектив. А що робити працівникам оборади, котрі мають усього один службовий «кабінет» метрів на шість? Тут чотири столи, два сейфи, дві шафи для паперів. Все в купі. Зустрічає голова оборади «Буревісника» М. Е. Фукс тренерів, керівників федерацій, спортклубів. У кімнаті працює друкарка, виконує рахівницею бухгалтер, а Микола Євгенович веде розмову зі своїми активістами, які сидять на порозі і на краєчках його столу. Неймовірно! А ви завітайте на вулицю Калініна в будинок № 12. Ціною неабияких зусиль, маючи навики з орієнтування на місцевості, ви знайдете маленький кабінетик. Відкрийте його двері — і збагнете, як стимулюється діяльність «Буревісника», від якого ми чекаємо злету.

М. ШЕВЧУК,

спецкор «Молодого комунара».

СТУДЕНТСЬКИЙ СПОРТ: ВІД МАСОВОСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

ЩО ЗА КРИЛА В «БУРЕВІСНИКА»?

пер 2596. Виконуються завдання по підготовці майстрів і значківців ГПО. В комплексному заліку спортклуби вищих навчальних закладів Кіровограда вперше зійшли на четверте місце серед вузів своєї групи: КІСМ серед 27, педінститут серед 13, де є факультети фізвиховання.

Однак із цифр можна зробити й інші висновки. Скажімо, з 6244 чоловік, що торік були залучені до постійних занять фізкультурою і спортом, підготовлено 1606 значківців. Ніби й виконано планове завдання. Проте, обласна студентська спортивна організація в цьому напрямі ніби в числі відстаючих в республіці.

У чому причина відставання?

— Передусім це тому, — говорить голова оборади «Буревісника» М. Е. Фукс, — що між спортзнімками клубами і кафедрами фізвиховання немає чіткої взаємодії. Основне навантаження в навчальному процесі, безумовно, несе кафедра, а клубам належить дбати про залучення громадських кадрів для роботи по комплектації команди, забезпечення явки на міські, обласні змагання. В інститутах мало проводиться масових турнірів із максимальною кількістю учасників.

У спортклубах «Буревісника», безперечно, є досвідчені спортсмени, які успішно виступали на республіканських і всеукраїнських змаганнях. Призові місця, наприклад, займали в чемпіонатах України і багатоденних велогонках І. Хрипта та О. Шмиголь. Ольга Климівська перемогла на республіканській першості з кульової стрільби, жіноча гандбольна команда — серед чотирьох найсильніших у республіці. Вагомий вклад у

тивні-технічної підготовленості могли б поповнити списки найсильніших в республіці. На навчання у вузи прийнято цілий ряд перспективних спортсменів, але їм не створили умов для дальшого зростання. Трапляються навіть курйози. Є у вузах студенти, які добре навчаються і успішно виступають на змаганнях. Та коли вони виїжджають на спартакіадні турніри, це вважається прогулом.

А чому, скажімо, дуже мало представників «Буревісника» виступають на обласних та республіканських змаганнях із багаторобства ГПО? Нам відомі імена кращих — В. Горшук (КІСМ), О. Артеменко, О. Комарчук, В. Нецаєв (педінститут). Та це лише окремі спортсмени. Майстерність багаторобців у прямій залежності від масового залучення студентів до складання нормативів ГПО, до послідовної перепідготовки за програмою фізкультурного комплексу. В кіровоградських вузах чомусь поставили вимогу: як мінімум четверта частина студентів повинна скласти нормативи щорічно. 25 процентів — це обов'язково для другокурсників. Такий підхід до справи може призвести до того, що студенти старших курсів практично будуть усунути від складання нормативів.

У масовості буде високий показник лише тоді, коли вся робота починатиметься з академічної групи і продовжуватиметься в групах ГПО та групах багаторобців. Де ж краще, як не в педінституті, на факультеті фізвиховання, мають готувати розрядників з багаторобства ГПО? Мабуть, їх відсутність у якійсь мірі стала причиною того, що в багатьох загальноосвітніх школах

ТУРНИРНЕ ТАБЕЛО

У спортзалі СШ № 19 м. Кіровограда пройшла команда першість міста з класичної боротьби серед

школярів 1971—1974 років народження, присвячена 40-річчю Перемоги. В ній взяли участь 110 юних спортсменів із 20 шкіл обласного центру. Перше місце тут здобула команда СШ № 19.

В Ужгороді завершився республіканський турнір із настільного тенісу серед спортсменів 1968—1974 років народження, присвячений 40-річчю визволення Закарпаття від на-

мецько-фашистських загартників. У ньому взяли участь 79 тенісистів з восьми збірних міст України. Вдало виступили тут юні кіровоградці. В командному заліку збірна ДЮСШ № 3 зайняла друге місце. В особистій першості серед дівчат другим були Світлана Жук (СШ № 6) та Ольга Новашевич (СШ № 14) серед юнаків третє місце посів Сергій Гренадер (СШ № 14).

КІКАБІДЗЕ: — Якщо про мене писати, то вам же важливо не тільки те, який я артист, але і яка людина, правда? Я вам про себе можу багато розповісти, але ж не зовсім зручно багато говорити про себе. Що для мене в житті найдорожче? Це коли людина живе для іншої людини. Коли в ім'я іншого можна забути про себе.

КОР.: — Ви так багато співаєте про любов...

КІКАБІДЗЕ: — Це дуже красиве почуття. А в нас у Грузії краса цінується найвище. Розумієте?

Як жаль, що передана на папері думка Вахтанга Костянтиновича не зберігає його інтонації. Втім, вам неважко уловити цей голос — м'який, приємний, хрипучуватий, з наголосом на шиплячі. Цей голос завжди «на слуху». Навіть не в тому річ, про що співає Вахтанг. Між іншим, його пісні не завжди задовольняють текстом. Та в кращих своїх піснях Вахтанг Кікабідзе неповторний. Навіть слухаючи в його виконанні грузинські мелодії, не розуміючи тексту, відразу відчуваш, що співаєшся про доброту.

КОР.: — Вахтанг Костянтинович, спробуйте, будь ласка, згадати своє дитинство. Адже, як сказав поет, все починається з дитинства.

КІКАБІДЗЕ: — Я люблю згадувати своє дитинство, хоч воно не було легким. У мого покоління взагалі важке повстання дитинства. Але в дитинстві завжди цікаво. Перші відкриття. Перші складності. Хоч багато що з того, що було вперше, я вже забув. Даруйте, мої літа...

КОР.: — ...Ваше багатство.

КІКАБІДЗЕ: — Ось мій внук допомагає мені багато згадати...

Георгія, внука Вахтанга Костянтиновича в цей час не було вдома, тобто агонії, де ми розмовляли, спостерігаючи, як красиво лягають сніжинки на московські дахи. Краса... У Грузії її цінують найвище. Та хіба лише в Грузії? У нас на Україні теж. І тому я з радістю розповідаю Вахтангові Костянтиновичу про нашу Кіровоградчину, про сад, про плунку на хуторі Надія, яка плодоносить, хоч залишилась у неї лише одна кора. І відчуваю, що йому цікаво.

В тому, що Кікабідзе — художник, я переконана. Все, чим він живе, в чому має потребу (пам'ятає Михайла Свєтлова: «Я могу без необходимого, без лишнего я не могу!»), пронизано мудрістю і по-людськи гармонійно.

КОР.: — А чому ви не запрошуєте мене на концерт?

КІКАБІДЗЕ: — Якщо ви пам'ятаєте, у серпні по телебаченню демонструвався фільм «ТАРС уповноваже-

комплексу, щоб тебе почув, для Кікабідзе справді непросте. Адже він співає, не звертаючи уваги на мікрофон, хоч і користується ним.

КІКАБІДЗЕ: — Я повинен бачити очі людей. Тільки тоді я зрозумію, чи потрібна моя пісня.

КОР.: — Напередодні Нового року хотілося б почути, що ви вважаєте найцікавішим зі зробленого за останній час.

КІКАБІДЗЕ: — Якщо ви пам'ятаєте, у серпні по телебаченню демонструвався фільм «ТАРС уповноваже-

ВАХТАНГ КІКАБІДЗЕ:

«БАЧИТИ ОЧІ ЛЮДЕЙ...»

*Успішно чинилося
всегда доброту
молодого
В Кікабідзе*

Я жартувала: це схоже на долю. Приїхати в Москву ледве не в один день із Вахтангом Кікабідзе, на пошуки якого (в зв'язку із завданням московського журналу) витратила майже всю осінь. І така несподіванка... Зимовою Москвою зустрічала усмішкою Буби. Тобто афіші по всьому місту від вулиці Горького до нових густонаселених районів сповіщали про концерти майстрів мистецтва Грузії, і на кожній афіші його фотографія...

Кікабідзе — артист, якому гріх скаритися на неухагу публіки. Неоднора-

зово задумувалася: в чому ж секрет його популярності як кіноактора, режисера, співака? Талант, звичайно. Але не тільки ним можна пояснити таку безмірну приязнь до артиста. Звичайно, ті, хто сидить у залі, не завжди знають, яка це насправді мила, проста, чуйна людина, народний артист Грузинської РСР Вахтанг Костянтинович Кікабідзе. Інколи мені доводилось переконуватися, що артист, який викликає слюзи під час виступу, в житті, в побуті виявляється людиною дрібною, нецікавою. Вахтанг Кікабідзе при зустрічі здається дещо «відстороненим», мовчазним. Але тільки спочатку. Тон, який він задає в діалозі, відразу ж допомагає духовному зближенню. За час нашого спілкування в Москві я зрозуміла, що це справді людина, яка своїм існуванням несе в світ добро. Правда, це можна було помітити й раніше, коли слухала концерти Кікабідзе, дивилася фільми з його участю. Та одна справа естрада, екран, інша — безпосереднє спілкування.

ний заявити...», де я грав

Джона Глебба.

КОР.: — Для мене це була пілкова несподіванка. Даруйте, але вас після ролей Бенжамена

Глонті, славного француза, що з волі сценариста Габрієля і режисера Данелії став грушином, після Валі-

КІКАБІДЗЕ: — Не ви одні так говорите. Коли я знімався і про це написали в газетах, навіть боявся

**Автограф
для читачів
«МОЛОДОГО
КОМУНАРА»**

до телефону підходити. Умовляли відмовитись, навіть погрожували.

Успіх Вахтанга Кікабідзе у фільмі «ТАРС уповноважений заявити...» не такий уже й випадковий. Звичайно, те, що він робив у мистецтві до цього, зовсім протилежне роботі над роллю Джона Глебба, циніка, особи страшною і жорстокою. Агент ЦРУ, він тільки прикривав свої дрібні, нікчемні справи службою у розвідці. Він — не політик. Колишня дружина Глебба Емма Шанц, яку він тримав у бжевільній, говорить: «Політика — це коли чоловікам відпилюють лапки без наркозу». Ні, мадам Шанц, коли чоловікам відпилюють лапки без наркозу, це не політика. Це фашизм, якому чужі ідеї гуманізму, людяності. Мені подобається, як ставиться до ролі Джона Глебба сам Вахтанг Кікабідзе. Він вважає її своєю чи не найбільшою удачею і говорить про це просто, відверто.

Важко навіть сказати, що подобається йому більше — кіно чи естрада, чому він віддає перевагу. Було б цікаво, коли Вахтанг збирався піти з естради...

КІКАБІДЗЕ: — ...А потім подумав: як же я житиму без пісні? Ну добре, ось завтра я вже не естрадний співак Вахтанг Кікабідзе, — хто ж я тоді, що я?..

КОР.: — А кіно? Я знаю, ви не тільки актор, який, правда, незрозуміло навіщо погоджується зніматися в таких фільмах, як

«Ольга і Костянтин». Але ж ви режисер! Ваш фільм «Будь здоровий, дорогий!» завоював найвищу нагороду на фестивалі телевізійних фільмів у болгарському місті Габрово, тому самому Габрово, анекдоту і жарту якого несеся увесь світ. Більше того, ви не тільки режисер, ви й автор сценарію фільму...

КІКАБІДЗЕ: — Однак, як актор і все-таки народився на естраді...

Справді, колишній Георгій Данелія розповідав, що запросив Кікабідзе на головну роль у свій фільм «Не сумуй!», побачивши його виступ із ансамблем «Опера».

Потім в одній із статей Г. І. Данелія написав: «Я не знаю, яким вийде фільм, хорошим чи дурне хорошим (поганим, сподіваюсь, він не буде), але те, що вибір актора на роль Бенжамена — велика удача всього нашого зйомочного колективу, безперечно».

Ви, звичайно, пам'ятаєте цей фільм, пам'ятаєте гуляння і фанфарона лікаря Бенжамена Глонті. Зміст образу, створеного В. Кікабідзе, — справжня гасконда (до речі, «Не сумуй!» створено на основі французького роману «Мій дядя Бенжамен» Клода Гільса). Надмірна гордість, хвалькуватість, щось справді базилісське... Та разом з тим Бенжамен Вахтанга Кікабідзе — добра, сердечна, благородна людина. Широка, щедра, відкрита для добра. Як і душа самого Вахтанга Кікабідзе, такого знаменитого, такого улюбленого і безмежно доброго Буби Кікабідзе. Адже в Тбілісі його й досі всі називають Бубою, як у дитинстві називала мама.

Нині на кіностудії «Грузія-фільм» Вахтанг Костянтинович починає зйомки нового фільму за власним сценарієм. Фільм складається з дванадцяти коротеньких новел.

КОР.: — А як називається ваш фільм?

КІКАБІДЗЕ: — «Люби мене, як я тебе...».

Ось так. Умій любити. Це в житті найголовніше. Тоді й тебе любитимуть.

В. ЛЕВОЧКО,
сценарист «Молодого комунара».

Москва — Кіровоград.

З ВИПУСКУ «ДИСК-ЗАЛ»

СТИЛЬ—ЦЕ ФОРМА, ГОЛОВНЕ—ТАЛАНТ

«Дорога редакція!

Я захоплююся сучасною музикою. З нетерпінням чекаю на рубрику «Диск-зал». Але найчастіше не знаходжу того, що хотів би побачити на сторінках газети. В одному з номерів «Молодого комунара» прочитав статтю «Фольклор на рейках сучасності» про ВІА «Веселі». Я не považав ансамбль такого типу. У більшості з них не дуже високій професійний рівень. Тексти не зачіпають серйозних проблем. Як правило, вони про кохання. Та й ця тема нерідко трактується, як на мене, дуже примітивно. Є й інші недоліки, які можна перелічувати довго. Висновок: жанр ВІА відмирає.

Інша справа — рок-музика. В цьому жанрі, як і в джазі, працювало багато талановитих музикантів. Останнім часом у нашій країні з'явилося багато цікавих рок-груп («Автограф», «Динамік», «Карнавал» тощо). Проте на сторінках газети я бачив розповідь лише про рок-групу «Діалог». А тому прошу вас: пишіть більше про цікаві, популярні і перспективні ансамблі та їх солістів.

З повагою учень 10 класу Добровеличківської середньої школи В. ОСЕТРОВ.

СКАЖУ відверто: я симпатизую авторів цього листа. Переконали — захоплення музикою у В. Осетрова не поверхове. Згоден з деякими його думками.

Справді, за останні п'ять років на нашій професійній сцені з'явилося досить багато так званих «рок-груп». Вони урізноманітнили, поглибили поетичний і музичний зміст молодіжної пісні. На жаль, далеко не всі надії, які поклалися на новий різновид ансамблів, виправдали се-

бе. Але це тема окремої розмови.

Сьогодні ж мені хочеться висловитися з приводу однієї суперечливої тези В. Осетрова: «Жанр ВІА вже відмирає...».

Зуважу, що багато колись «ВІА» поспішно перейменовували себе в престижні «рок-групи». Але ділі цієї своєрідної «пластичної операції» на яскравих афішах не пішли. Талановиті музиканти обирали набагато складніший шлях. Не перекреслюючи набутих жанру ВІА, вони

почали пошуки нової стилістики, нового змісту, нової сценічності.

Сьогодні вже можна впевнено сказати, що такі типові у минулому ВІА, як «Веселі ребята», «Самоцветы», «Лейся, песня!», «Пламя», залишили далеко позаду деякі модні рок-групи.

Дві останні платівки ансамблю «Веселі ребята» з композиціями молодого автора Володимира Матецького та Давида Тухманова — найпереконливіший доказ тому. Насичене звучання клавішних, оригінальні партії соло-та бас-гітари, експресивний вокал, нарешті, філософські вірші Семена Кирсанова в композиції «XXIII век» свідчать про те, що у ветерана радянської естрадної музики з'явилася «друге дихання».

БЕЗЗМІННИ невідомі ансамблю «Самоцветы» Юрій Малинов і Володимир Пресняков останнім часом створюють цікаві композиції. Серед них рок-баллада «Мир — моя Земля», лірична сповідь «Бумажный кораблик», ретро-пісенька «Ни одной строки», жартівлива картинка «Король футбола», диско-композиція «Аэробика», психоло-

гічний монолог «Дресировщик» тощо.

Творче кредо ансамблю: сучасна за музичною стилістикою пісня, що ґрунтується на високій поезії. Вокальну палітру колективу збагатили останнім часом гострий, динамічний, вишуканий голос Сергія Белікова і ліричний, стриманий, м'який голос Олександра Нефьодова.

«САМОЦВЕТЫ» змінили також і принципи побудови концертної програми. 31 січня наступного року в Державному театрі естради відбудеться прем'єра спектаклю ансамблю «Ігра в волшебный тир».

Після деякої паузи вдало заявив про себе і ансамбль «Лейся, песня!». Він провів «реконструкцію» у трьох напрямках. Змінив склад молодими,

здібними музикантами. Змінив звучання (використовує, наприклад, незвичні для естрадних груп інструменти: акордеон, губну гармошку, флейту). Третій напрям — репертуар. Роздуми про пошук свого місця в житті — пісня «Кросс», лірична балада «Рядом со мной», жартівливий рок-н-ролл «Радио — лучше всего» (дві з цих композицій В. Матецького увійшли на останній міні-альбом ансамблю).

НЕ ВСЕ ще вдається на шляху оновлення ансамблів «Пламя». Але концертна програма, з якою він виступив у Кіровограді, два його дискі-гіганти «Время пик» та «Кинематограф» свідчать про серйозність намірів колективу.

Ансамбль шумових інструментів «Чарієниця» Петрокорбівського сільського будинку культури (художній керівник Тетяна Гончаренко).

с.мт Новгородка. Фото С. ФЕНЕНКА.

Приваблюють симпатії авторські роботи музичного керівника групи Сергія Березіна на вірші Юрія Левітанського, Семена Кирсанова, Юлії Моріц, Євгена Евтушенка. Справжньою окрасою репертуару ансамблю «Пламя» стала пісня «Не поговорили» (вірші Ю. Левітанського). П'ять не можна віднести строго до жодного із музичних стилів. Подібне виконання рідко зустрінеш навіть у досвідчених в цій справі рок-груп.

Отже, не можу погодитися з думкою, що жанр ВІА відмирає. Просто, як і будь-яке явище в мистецтві, він розвивається, змінюється, веде активний пошук.

Стильове розмаїття допомагає вести із слухачами розмову не в одній тональності, а з використанням багатопланових функцій сучасної молодіжної музики — вона змушує сумувати і сміятися, розважає і вчить. І не так важливо — робить це ВІА чи рок-група. Важливіше, чи роблять вони свою справу талановито.

А. КРУПСЬКИЙ.

Завершуючи сьогоднішню розмову, редакція обіцяє В. Осетрову і всім читачам продовжити в наступному році розповіді про найкращі рок-групи, ВІА, популярних солістів радянської естради.

**В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.**

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БК 04408.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Издано 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2 45 00; відповідального секретаря — 2 46 87; відділів комсомольського життя — 2 46 57; листів і масової роботи — 2 45 36; пропаганди — 2 45 36; учнівської молоді — 2 46 87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2 45 35; оголошень — 2 56 65; коректорської — 3 61 83; нічної редакції — 3 03 53.

Зам. № 681. Тираж 55900

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гілки, 2.